

You have downloaded a document from
RE-BUŚ
repository of the University of Silesia in Katowice

Title: Pogranicza reportażu - dawne i nowe

Author: Katarzyna Frukacz

Citation style: Frukacz Katarzyna. (2015). Pogranicza reportażu - dawne i nowe. W: D. Ostaszewska, J. Przyklenk (red.), "Gatunki mowy i ich ewolucja. T. 5, Gatunek a granice" (S. 419-426). Katowice : Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego

Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne - Bez utworów zależnych Polska - Licencja ta zezwala na rozpowszechnianie, przedstawianie i wykonywanie utworu jedynie w celach niekomercyjnych oraz pod warunkiem zachowania go w oryginalnej postaci (nie tworzenia utworów zależnych).

UNIwersytet ŚLĄSKI
W KATOWICACH

Biblioteka
Uniwersytetu Śląskiego

Ministerstwo Nauki
i Szkolnictwa Wyższego

Katarzyna Frukacz
Katowice

Pogranicza reportażu — dawne i nowe

W pracach teoretycznych zwykło się nazywać reportaż gatunkiem pogranicznym — publicystyczno-literackim — jako wypowiedź faktograficzną i aktualną pod względem podjętej tematyki, a zarazem zbudowaną w oparciu o środki obrazowania artystycznego. W tym ujęciu pograniczność utworów określanych mianem reportażowych zostaje utożsamiona ze specyficznym zbilansowaniem elementów dokumentalnych i kreatywnych. Współcześnie na rozmyty status gatunkowy reportażu w równym stopniu wpływa jednak nowy, polimedialny kontekst funkcjonowania piśmiennictwa dziennikarskiego. Celem niniejszego szkicu jest próba uchwycenia związanych z tym przemian, a w konsekwencji — redefinicja pogranicznego charakteru poetyki reportażowej. Dalsze rozważania, uzupełnione przeglądem najnowszych badań medioznawczych i genologicznych, będą dotyczyć *stricte* literackiej — tj. publikowanej w postaci książkowej — odmiany gatunku, z pominięciem form prasowych, radiowych, telewizyjnych i fotograficznych. Pogranicza tak rozumianego reportażu zostaną poszerzone o zjawiska powstałe w wyniku internetyzacji i cyfryzacji mediów tradycyjnych.

Typologie gatunków dziennikarskich zwykle operują ogólnym podziałem na sferę informacji i publicystyki, wzbogaconym w wybranych koncepcjach o formy mieszane lub pograniczne. Reportaż w swojej odmianie fabularnej — a więc bliski obrazowaniu literackiemu — bywa zaliczany do rodzaju informacyjnego, którego wyznacznikami są m.in.: poszerzanie wiedzy o aktualnych zdarzeniach, obiektywizacja i konkretyzacja przekazu, ukryty komentarz podmiotu (WOLNY-ZMORZYŃSKI, KALISZEWSKI, FURMAN, 2006: 27). Wspomniane czynniki teoretycznie sytuują teksty reportażowe obok gatunku relacji, raportu, sprawozdania czy korespondencji — porządkowanych według medium prasowego, radiowego, telewizyjnego lub internetowego (por. WOLNY-ZMORZYŃSKI, KALISZEWSKI, FURMAN, 2006: 34). W praktyce wskazany podział zaczyna się jednak kompli-

kować w związku z rosnącą liczbą reportaży wykraczających — nawet przy założeniu ich pojemności gatunkowej — poza sztywne ramy dziennikarskiego obiektywizmu. W tradycji badawczej przykłady naruszania konwencji reporterskiej tłumaczono m.in. jako efekt „skażenia literackością” (KUBACKI, 1937), którą część teoretyków gatunku utożsamiała z ufikcyjnieniem przekazu. Choć kreatywny aspekt reportażu stał się na przestrzeni lat źródłem polemik¹, jego literacki rodowód — wywiedziony m.in. z XIX-wiecznego piarstwa podróżniczego oraz prozy opisowo-sprawozdawczej (por. NIEDZIELSKI, 1995: 820—821) — pozostaje faktem bezspornym. Także kwestia wzajemnego oddziaływania literatury i dyskursu dziennikarskiego doczekała się teoretycznych omówień², znajdując szczególne zastosowanie w publikacji Andrzeja Kaliszewskiego na temat *poezji faktu* (KALISZEWSKI, 1999). Zwrot poetów ku szeroko pojętej „realności” — przejawiający się m.in. dbałością o konkret, zanikiem podmiotowości i refleksyjności oraz naturalizmem obrazowania — owocuje hybrydycznymi formami pokroju sprawozdania, wywiadu lub reportażu lirycznego. Kategoria gatunkowego pogranicza nabiera tym samym charakteru obustronnego procesu. Reportaż — jak się okazuje — w równym stopniu podlega wpływom literatury, co sam zasiedla w jej obrębie elementy własnej poetyki. Ta konstatacja niejako uprawomocnia badanie twórczości reportażowej za pomocą kategorii właściwych formom literackim. Prowadzi to jednak do dalszych wątpliwości, związanych z rosnącym od schyłku XX w. przekonaniem o nieprzydatności genologii jako narzędzia systematyzacji gatunkowej (por. CUDAK, 2007: 32—33).

W strukturalnej myśli Michała Głowińskiego o istocie gatunku literackiego decyduje *domena konieczności* — tj. niezależny od stopnia uświadomienia zbiór czynników warunkujących genologiczną rozpoznawalność (GŁOWIŃSKI, 1998: 50). W klasycznych teoriach reportażu za jego sferę „konieczną” uchodziły trzy modelowe komponenty, określone przez Jerzego Lovella jako: sprawdzalność, intencja i adres (LOVELL, 1992: 25). Element pierwszy oznacza opis rzeczywistości weryfikowalnej, drugi nakłada na autora wymóg celowego podjęcia określonego zagadnienia, z kolei trzeci sytuuje tekst w odniesieniu do konkretnego adresata. Twórczość najmłodszego pokolenia polskich reportażyistów w coraz większym stopniu podważa przedstawione zestawienie, wywołując zasadnicze wątpliwości natury genologicznej. Za przykład skrajnego przełamania konwencji gatunku można uznać *Wściekłego psa* Wojciecha Tochmana — tekst traktujący o księdzu-homoseksualście, ujęty w formę kościelnej homilii wygłaszanej do wiernych. Pierwszoosobowa narracja bezimiennego kaznodziei —

¹ Przeglądu wybranych stanowisk dotyczących problemu literackości reportażu dokonał m.in. Wolny-Zmorzyński w pracy *Reportaż — jak go napisać?* (WOLNY-ZMORZYŃSKI, 2004: 19—22).

² Wyczerpującym studium tej tematyki są dwa tomy podręczników akademickich: *Dziennikarstwo a literatura w XX i XXI wieku* oraz *Mistrzowie literatury czy dziennikarstwa* (WOLNY-ZMORZYŃSKI, FURMAN, SNOPEK, red., 2011a; 2011b).

pozbawiona jakichkolwiek uściśleń faktograficznych — okazuje się fikcyjnym, bo wygłoszonym wyłącznie w wyobraźni mówcy, monologiem wewnętrznym bohatera. Autor tworzy w gruncie rzeczy opowieść *quasi*-dokumentalną: bazującą na prawdziwej historii, lecz nieznajdującą potwierdzenia na płaszczyźnie faktów dokonanych. O ile więc dałoby się ustalić przyświecającą twórcy intencję — choćby przełamanie społecznego tabu i uwrażliwienie na problem wykluczenia — o tyle dwa pozostałe wyznaczniki „konieczne” wydają się dość problematyczne. *Wściekły pies* nie zawiera jednoznacznych wskazówek co do modelowego odbiorcy przekazu, a opisanej sytuacji nie da się zweryfikować — bo nigdy się nie wydarzyła. Jak więc traktować utwór — zdawałoby się — nie-reportażowy, skoro został umieszczony w jednym zbiorze pośród tekstów spełniających wymogi konwencji, a jego autorem jest uznany reporter?

Przykłady tego typu potwierdzają bezcelowość prób opisu współczesnego reportażu za pomocą rygorystycznych dyrektyw gatunkowych. Pod kątem metodologicznym bardziej zasadna wydaje się typologia autorstwa Jana Pleszczyńskiego, grupująca teksty reportażowe ze względu na typ wyłaniającego się z nich światobrazu (PLESZCZYŃSKI, 2005: 38—39). Badacz wyodrębnia na tej podstawie *reportaże zamknięte* — bazujące na faktach i unikające niedopowiedzeń, dające odbiorcy niewielki margines interpretacyjny — oraz *reportaże otwarte*, ujmujące rzeczywistość w sposób holistyczny i wieloaspektowy. Skutkuje to wykraczaniem poza dane empiryczne oraz zwrotem w stronę wielości możliwych interpretacji problemu. Przejawem tak zarysowanej poetyki staje się ponadto subiektywizm autora, którego nazwisko — w ujęciu Pleszczyńskiego — decyduje o wiarygodności tekstu (PLESZCZYŃSKI, 2005: 45). Przyznanie szczególnego statusu realnej osobie reportera wydaje się jedną z potencjalnych — choć z pewnością budzących wątpliwości — przemian poetyki reportażowej. Akcentowana przez Pleszczyńskiego kategoria „otwartości” współgra ponadto z dominującym we współczesnej myśli genologicznej stanowiskiem, odrzucającym ściśle taksonomie gatunkowe na rzecz ujęć typologicznych, politypicznych lub hermeneutycznych (por. SAWICKI, 1976; BALBUS, 2000). W odniesieniu do pograniczności reportażu szczególnego znaczenia nabiera postulowana przez Balcerzaną perspektywa genologii multimedialnej, grupującej wszelkie odmiany komunikacji w obrębie polimedialnych paradygmatów *quasi*-rodzajowych (BALCERZAN, 2000). Wchodząca w ich skład *intencja reporterska* pozwala wpisać reportaż — a za nim inne formy definiowane jako pograniczne — w szerszy kontekst rozmycia współczesnych gatunków medialnych.

Zatarcie wyrazistych granic gatunkowych w dobie postępującej transmedialności Zbigniew Bauer wiąże ze swoistym „pastiszowaniem” w przestrzeni publicznej wybranych odmian wypowiedzi dziennikarskiej (BAUER, 2009: 332—333). Wspomniane zjawisko obrazują m.in. komunikaty reklamowe, których domniemaną „wiarygodność” podbudowują formy stosowane na co dzień przez dziennikarzy — np. wywiad, sonda lub informacja „ekspercka”.

Blisko podobnych praktyk Bauer sytuuje funkcjonujące na styku dziennikarstwa i reklamy artykuły sponsorowane, które stanowią typową odmianę wypowiedzi PR-owych, a zarazem zmodyfikowaną wersję standardowego gatunku prasowego. Problem genologicznego zbliżenia branży dziennikarskiej i *public relations* nabiera szczególnego znaczenia także w kontekście poetyki reportażu. Lidia Pokrzycka analizowała wybrane czasopisma firmowe pod względem elementów reportażowych obecnych w publikowanych tekstach — np. portretach pracowników czy relacjach z wycieczek zakładowych (POKRZYCKA, 2005). Za cel wyodrębnionego w ten sposób *reportażu PR* uznała kształtowanie pozytywnego wizerunku firmy wśród personelu i klientów. Konwencja dziennikarska staje się tu narzędziem pracy PR-owca, zyskując znamiona autopromocji bądź ukrytej reklamy produktu. Kojarzenie podobnych wypowiedzi z opartą na dogmacie obiektywizmu postawą reporterską doczekało się, co oczywiste, stanowisk polemicznych. Zdaniem Pleszczyńskiego:

Nie powinno się (...) określać mianem reportaży artykułów *quasi*-reportażowych produkowanych na zamówienie *public relations*. Ze wszystkimi publikacjami typu informacyjnego (nie tylko reportażami) zamieszczanymi w tego typu mediach wiążą się określone problemy, związane przede wszystkim z wiarygodnością, sprawiające, że trudno uznać je za teksty *stricte* dziennikarskie.

(PLESZCZYŃSKI, 2005: 46)

Analogiczne zarzuty dotyczą kolejnego pogranicza współczesnego reportażu, tj. jego postępującej internetyzacji. Przejawem tego zjawiska wydaje się rosnąca w dobie konwergencji medialnej popularność internetowego dziennikarstwa obywatelskiego, które wprowadza zasadniczą zmianę zarówno na płaszczyźnie warsztatu, jak i genologii dziennikarskiej. W wypowiedziach dziennikarzy-amatorów miejsce neutralności stylistycznej zajmuje osobisty ton i subiektywna wizja rzeczywistości, a także nastawienie na aktywną reakcję czytelników (por. JAKUBOWICZ, 2011: 195). Ta tendencja stwarza dogodne warunki dla eksponowania autorskiej perspektywy i swobody kompozycyjnej, których gatunkowym zapleczem staje się *blog* typu dziennikarskiego — prowadzony przez internautę przyjmującego postawę niezależnego reportera. Typowym wyznacznikiem gatunkowym jest w tym wypadku styl komentujący, nastawiony na konwersacyjność, bezpośrednie ujawnianie źródeł informacji oraz „jasne i konsekwentne określenie poglądów” (OLSZAŃSKI, 2006: 153). Wątpliwości związane z odniesieniem tej postawy do poetyki reportażu, a więc usankcjonowaniem terminu *blogów reportażowych*, formułują Wolny-Zmorzyński i Kaliszewski. Twórczość reporterów-blogerów badacze uważają za „śmięci reportażowe, pisane często przez osoby opowiadające o zdarzeniach wyłącznie ze swojej perspektywy” (WOLNY-ZMORZYŃSKI, KALISZEWSKI, FURMAN, 2006: 83).

Jeśli więc uznać słuszność tezy o zaistnieniu konwencji reporterskiej w obrębie blogosfery, wypada mówić także o swoistej degradacji samego reportażu. W wersji skrajnej — tj. w przypadku *blogów zaangażowanych politycznie* lub praktykowanej na internetowych portalach publicystyki tego typu — rozwój komentarza jako głównego gatunku wypowiedzi medialnej może bowiem prowadzić do sieciowego „pseudodziennikarstwa” (por. ŻURAWSKI, 2012). Zmianie ulega tym samym specyfika pogranicza twórczości reportażowej, w której nad walorem literackim zaczyna dominować pierwiastek publicystyczny.

Obok gatunkowej konwergencji z blogosferą, istotnym aspektem przemian współczesnego reportażu wydaje się oddziaływanie tych form dziennikarstwa internetowego, które doczekały się swoistej „akceptacji” na polu badawczym. Chodzi tu m.in. o rozmaite odmiany newsów, w tym tzw. *flash* — rodzaj jedno- lub dwuzdaniowej wzmianki o charakterze informacyjnym (por. OLSZAŃSKI, 2006: 80—81). Narzucana przez podobne gatunki, a warunkowana specyfiką sieciowego odbioru kondensacyjność przekazu pośrednio tłumaczy przyswojenie na gruncie polskim tzw. *feature*, czyli szkicu, sprawozdania reportażowego. Wśród jego wyznaczników Wolny-Zmorzyński wymienia zdawkowość i wybiórczość — stosowane jednak nie w celu uproszczenia przekazu, lecz odtworzenia najistotniejszego aspektu problemu (WOLNY-ZMORZYŃSKI, 2005: 24—25). Będąc gatunkiem pożądanym ze względu na ekonomikę druku i krótki okres przygotowawczy, *feature* zaczyna dominować nad tradycyjną wersją reportażu prasowego.

Czy omówione przykłady internetyzacji i mediatyzacji konwencji reportażowej — dostrzegalne w formach publikowanych chociażby na łamach prasy — można odnieść także do *stricte* literackiej, fabularnej odmiany gatunku? Wydaje się, że elementy charakterystyczne dla nakreślonego tu wzorca współczesnej wypowiedzi medialnej — a więc interaktywność, gatunkowa pojemność, subiektywizacja czy styl komentujący — znajdują przynajmniej częściowe pokrycie w twórczości pisarskiej młodego pokolenia polskich reportażystów. Niezobowiązujący dialog z modelowym odbiorcą-czechofilem nawiązuje Mariusz Szczygieł w *quasi*-reporterskiej książce *Zrób sobie raj*. Odrzucając postulat obiektywizmu na rzecz spersonalizowanej, żartobliwej narracji, autor przekształca tradycyjny wzorzec gatunkowy reportażu w formę hybrydyczną — łączącą elementy gawędy, felietonu, notatki czy eseju. Podobną postawę autorską, wpływającą znacząco na genologiczny status przekazu, można odnaleźć w utworach Jacka Hugo-Badera. Twórczość autora *Białej gorączki* wydaje się także dobrym przykładem powiązania współczesnego reportażu literackiego ze zjawiskiem konwergencji, w tym wypadku definiowanej jako wzajemne krzyżowanie tradycyjnych i nowych mediów. Hugo-Bader często publikuje reporterskie opisy swoich podróży w formie internetowych depeš, „nadawnych” bezpośrednio w trakcie wędrówki i zamieszczanych na portalu macierzystej redakcji. Najnowsza książka autora — *Dzienniki kołymskie* — stanowi wtórny

zapis sieciowego pierwowzoru, określonego jako „cykl reportersko-publicystyczny”³. Zmiana medium przekazu skutkuje dostrzegalną ewolucją gatunkową — od multimedialnej korespondencji, wzbogaconej materiałami audiowizualnymi, po drukowany *quasi*-dziennik, poddany literackiej stylizacji. W kontekście tego typu zjawisk pograniczność konwencji reporterskiej nabiera charakteru konwergentnego — mamy tu bowiem do czynienia tyleż z internetyzacją tradycyjnego reportażu książkowego, co „ureportażowaniem” standardowej wypowiedzi internetowej.

Ten szkicowy rejestr przeobrażeń współczesnych wypowiedzi dziennikarskich z pewnością nie uwzględnia wielu spośród transformacji gatunkowych, będących efektem cyfryzacji i konwergencji mediów tradycyjnych⁴. Z dokonanego omówienia wynikają jednak ogólne wnioski co do aktualnej sytuacji oraz możliwych linii rozwojowych poetyki reportażowej. Po pierwsze: zauważalna staje się swoista liberalizacja podejścia do wymogów dziennikarskiego obiektywizmu, przyjmująca skrajną postać w sytuacji łączenia reportażu z wypowiedziami typu reklamowego. W wybranych przypadkach — stanowiących raczej znaczący wyjątek niż potencjalną normę gatunkową — figurę reportera-świadka zastępuje reporter zaangażowany i komentujący, dokonujący bezpośredniej oceny podejmowanych zagadnień. Potwierdzeniem tego zjawiska wydają się genealogiczne związki reportażu z formami wypowiedzi internetowej: blogiem czy siecią publicystyką. W tym wypadku miejsce sprawozdania zajmują gatunki felietonu i komentarza — znajdując zastosowanie w nowej, interaktywnej relacji dziennikarza z odbiorcą. Ewolucję statusu autora reportażu obrazuje także zacieśnienie relacji ze sferą literacką, pośrednio tłumaczące wzrost elementów kreacyjnych w wybranych tekstach reporterskich. Spotęgowaniu ulega tym samym zakres stylistycznych i kompozycyjnych eksperymentów, dokonywanych przez polskich reportażystów. W dobie transformacji medialnej i załamania stabilnego paradygmatu profesji dziennikarskiej wzmiankowane tendencje — skutkujące postępującym rozmyciem genealogicznej ramy reportażu — wydają się bliskie złożonej sytuacji tożsamościowej jego twórców. Sytuują zatem osobę reportera w centrum rozważań nad dalszym rozwojem gatunku.

³ Dostępny pod adresem: <http://wyborcza.pl/dziennikolymski/0,0.html> [data dostępu: 2.01.2014].

⁴ Szczegółowy opis przeobrażeń wypowiedzi dziennikarskich w wyniku *konwergencji* zawiera IV rozdział I tomu publikacji: *Konwergencja mediów masowych i jej skutki dla współczesnego dziennikarstwa* (ONISZCZUK, WIEŁOPOLSKA-SZYMURA, red., 2012).

Literatura

- BALBUS S., 2000: „Zagłada gatunków”. W: BOLECKI W., OPACKI I., red.: *Genologia dzisiaj*. Warszawa.
- BALCERZAN E., 2000: *W stronę genologii multimedialnej*. W: BOLECKI W., OPACKI I., red.: *Genologia dzisiaj*. Warszawa.
- BAUER Z., 2009: *Dziennikarstwo wobec nowych mediów. Historia, teoria, praktyka*. Kraków.
- CUDAK R., 2007: *Rzut oka na polską genologię literacką*. W: OSTASZEWSKA D., CUDAK R., red.: *Polska genologia literacka*. Warszawa.
- GŁOWIŃSKI M., 1998: *Gatunki literackie*. W: NYCZ R., red.: *Prace wybrane Michała Głowińskiego*. T. 3: *Dzieło wobec odbiorcy. Szkice z komunikacji literackiej*. Kraków.
- JAKUBOWICZ K., 2011: *Nowa ekologia mediów. Konwergencja a metamorfoza*. Warszawa.
- KALISZEWSKI A., 1999: *Poezja faktu. Wpływ gatunków dziennikarskich na gatunki literackie na przykładzie liryki współczesnej*. W: FURMAN W., WOLNY-ZMORZYŃSKI K., red.: *Poetyka i pragmatyka gatunków dziennikarskich*. Rzeszów.
- KUBACKI W., 1937: *Zmierzch reportażu*. „Tygodnik Ilustrowany”, nr 37.
- LOVELL J., 1992: *Notatki o reportażu*. W: WOLNY K., red.: *Reportaż. Wybór tekstów z teorii gatunku*. Rzeszów.
- NIEDZIELSKI C., 1995: *Reportaż*. W: BACHÓRZ J., KOWALCZYKOWA A., red.: *Słownik literatury polskiej XIX wieku*. Wrocław.
- OLSZAŃSKI L., 2006: *Dziennikarstwo internetowe*. Warszawa.
- ONISZCZUK Z., WIELOPOLSKA-SZYMURA M., red., 2012: *Konwergencja mediów masowych i jej skutki dla współczesnego dziennikarstwa*. T. 1. Katowice.
- PLESZCZYŃSKI J., 2005: *Reportaż prasowy z filozoficznej perspektywy*. W: WOLNY-ZMORZYŃSKI K., FURMAN W., red.: *Reportaż a przemiany społeczne po 1989 roku*. Kraków—Rzeszów.
- POKRZYCKA L., 2005: *Elementy reportażu w technikach public relations (na przykładzie wybranych czasopism firmowych)*. W: WOLNY-ZMORZYŃSKI K., FURMAN W., red.: *Reportaż a przemiany społeczne po 1989 roku*. Kraków—Rzeszów.
- SAWICKI S., 1976: *Gatunek literacki: pojęcie klasyfikacyjne, typologiczne, politypiczne?* W: MARKIEWICZ H., SŁAWIŃSKI J., red.: *Problemy metodologiczne współczesnego literaturoznawstwa*. Kraków.
- WOLNY-ZMORZYŃSKI K., 2004: *Reportaż — jak go napisać? Poradnik dla słuchaczy studiów dziennikarskich*. Warszawa.
- WOLNY-ZMORZYŃSKI K., 2005: *Poetyka reportażu polskiego po 1989 roku. Zarys problematyki*. W: WOLNY-ZMORZYŃSKI K., FURMAN W., red.: *Reportaż a przemiany społeczne po 1989 roku*. Kraków—Rzeszów.
- WOLNY-ZMORZYŃSKI K., FURMAN W., SNOPEK J., red., 2011a: *Dziennikarstwo a literatura w XX i XXI wieku*. Warszawa.
- WOLNY-ZMORZYŃSKI K., FURMAN W., SNOPEK J., red., 2011b: *Mistrzowie literatury czy dziennikarstwa?* Warszawa.
- WOLNY-ZMORZYŃSKI K., KALISZEWSKI A., FURMAN W., 2006: *Gatunki dziennikarskie. Teoria, praktyka, język*. Warszawa.
- ŻURAWSKI J., 2012: *Konwergencja a dziennikarstwo polityczne — rozkwit internetowej publicystyki politycznej czy zaangażowanego sieciowego „pseudodziennikarstwa”?*

(*Na przykładzie wybranych politycznych wortali internetowych*). W: GIERULA M., SZOSTOK P., red.: *Konwergencja mediów masowych i jej skutki dla współczesnego dziennikarstwa*. T. 2. Katowice.

Katarzyna Frukacz

The Reportage Borderlines — Old and New

Summary

The aim of the text was to redefine the concept of borderline character of a reportage, in the age of the progressing multimediality and generic hybridization. The author discusses the connections among the reportage poetics, the Internet blogosphere, the “website” journalism, the *public relations* texts, and the *news* varieties. She consecutively characterises the literary modifications of the genre, which result from the reportage writers’ experimental approach to the source material. The blurring of the genological frame of the reportage is related to the convergence phenomenon, as well as to the interactive formula of reception accepted in the contemporary media.